

Arrest

nr. 88 415 van 27 september 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 februari 2012, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden elk op 23 mei 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 3 augustus 2011 voor elke verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen die beslissingen stelden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad bevestigde bij arrest nr. 72.585 van 23 december 2011 de weigeringsbeslissingen.

Verzoekers kregen op 9 januari 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}), en dienden vervolgens op 13 februari 2012 elk een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Inzake deze tweede asielaanvragen nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 23 februari 2012 telkens een beslissing van weigering tot inoverwegingname, gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Deze vormen de bestreden beslissingen die als volgt luiden:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [N.A.] geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.02.2012 (2) Overwegende dat betrokkene op 23-05-2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 03.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 13.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land omdat hij daar achtervolgd zou worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zolang Poetin aan de macht is, er niets zal veranderen. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij aan familieleden gevraagd zou hebben om een medisch attest op te sturen om te bewijzen dat zijn zoon destijds geslagen zou zijn, maar dat zijn familieleden niet naar het ziekenhuis zouden durven gaan om dit te vragen. Overwegende dat DVZ niet kan oordelen over documenten die er niet zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat een maand na hun vertrek hun dochter en haar man aangereden zouden zijn in hun auto door een grote militaire vrachtwagen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij vermoedt dat dit opgezet spel zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn dochter en zijn schoonzoon om het leven gekomen zouden zijn. Overwegende dat betrokkene geen bewijs kan voorleggen om deze bewering te slaven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn familie de overlijdensakte en het bewijs van ongeval opgestuurd zou hebben. Overwegende dat de loutere bewering dat er documenten onderweg zijn bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [N.M.] geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.02.2012 (2) Overwegende dat betrokkene op 23.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 03.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" kreeg. Overwegende dat op 28.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 13.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij niet kan

terugkeren naar haar land omwille van de veiligheid van haar kinderen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar dochter samen met haar man aangereden zou zijn in Tsjetsjenië en hierbij om het leven gekomen zou zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar gezondheidstoestand heel slecht zou zijn en dat haar zoon voor haar zou moeten zorgen. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart dat er op televisie gezegd zou worden dat er een vreedevolle periode aangebroken zou zijn in Tsjetsjenië, maar dat dit niet waar zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag géén nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Ten aanzien van derde verzoeker:

“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten [N.A.] geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.02.2012 (2) Overwegende dat betrokkene» op 23.05.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 03.08.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing "weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming* kreeg. Overwegende dat op 28.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 13.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar zijn land omdat hij nooit rust of veiligheid gekend zou hebben toen hij daar woonde. Overwegende dat deze informatie geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn leven in gevaar zou zijn bij terugkeer naar Rusland. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via contact met zijn neef vernomen heeft dat er nog niets veranderd zou zijn en nog steeds hetzelfde zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken inderdaad 'm Polen genomen zouden zijn omdat hij via daar gereisd zou zijn, maar dat hij dit niet als een asielaanvraag zou beschouwen. Overwegende dat deze informatie geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Rechtspleging

2.1. Verzoekers stellen dat de drie zaken verknocht zijn en gevoegd en samen behandeld dienen te worden. De drie verzoekers maken deel uit van eenzelfde gezin en vragen ieder bij een afzonderlijk verzoekschrift de vernietiging en schorsing van de hierboven aangehaalde afzonderlijke bestreden beslissingen. De afzonderlijke verzoekschriften zijn identiek. Niettemin stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen gestoeld zijn op verschillende motieven. Hoewel de identieke verzoekschriften een enig middel bevatten waarbij telkens de schending van dezelfde rechtsregels wordt aangeklaagd, verschilt de uitwerking van dit middel voor wat betreft de wijze waarop deze rechtsregels worden overtreden door de verschillende bestreden beslissingen, van verzoeker tot verzoeker. In het belang van een goede rechtsbedeling meent de Raad dat het aangewezen is om de drie verzoekschriften dan ook afzonderlijk te behandelen en te berechten.

In casu, wordt het betoog behandeld dat betrekking heeft op eerste verzoeker en de eerste bestreden beslissing.

Voor de behandeling van de betogen die betrekking hebben op tweede verzoekster en derde verzoeker en de relevante tweede en derde bestreden beslissingen, verwijst de Raad naar de arresten van 27 september 2012 met nummers 88 416 en 88 417.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht, de schending van de principes van machtsoverschrijding en de schending van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt ten aanzien van de bestreden beslissing m.b.t. eerste verzoeker als volgt onderbouwd:

“De vader, [N.A] haalde de volgende elementen aan :

- *Het feit dat zolang POETIN aan de macht blijft er geen wijziging mogelijk zal zijn in Tsjetsjenië; De DZ verwerpt dit argument om de welbepaalde reden dat het argument steunt op beweringen en veronderstellingen:*
- *Niets is minder waar vermits Poetin effectief steeds aan de macht is en de functie van Premier bekleedt in Russische Federatie, waarbij ook de Republiek Tsjetsjenie hoort Het gaat derhalve niet om een bewering of veronderstelling;*
- *Verder biedt Poetin zich aan voor de Presidentiele verkiezingen die in maart 2012 zullen plaatsvinden. Poetin wordt als favoriet aangegeven;*

Cfr <http://en.rian.ru/russia/20120224/171504714.html> 13:14 24/02/2012

MOSCOW, February 24 (RTA Novosti)

Tags: presidential elections 2012, Sergei Mironov, Mikhail Prokhorov, Gennady Zyuganov, Vladimir Zhirinovsky, Vladimir Putin, Russia

Russian Prime Minister and presidential candidate Vladimir Putin will win the presidential election with 63-66 percent of the vote, according to Russia's largest independent pollster Levada Center.

“Forty-three to forty-six percent of eligible voters are ready to vote for Putin, Among those who have decided to come to the polls, 63-66 percent will vote for Putin,” head of Levada Center Lev Gudkov said on Friday.

Russian presidential election is scheduled for next weekend, March 4, Five candidates are running for the election.

According to Gudkov, 35 percent of voters are in doubt about the honesty of the election and believe that the election will be “dirtier,” 44 percent of the respondents think that the election will be fair.

He added that 70-71 percent of respondents showed a weak interest in the elections.

Fifteen percent of respondents will vote for Communist party candidate Gennady Zyuganov, 8 percent for Liberal Democratic leader Vladimir Zhirinovskiy, 6 percent for billionaire presidential candidate Mikhail Prokhorov and 5 percent will vote for A Just Russia's Sergei Mironov.

Levada Center predicts that there will not be a second round in the presidential elections. According to a survey conducted by state-run pollster VTsIOM on February 1, Vladimir Putin will win 58.6 percent of the vote, Gennady Zyuganov will take second place with 14.8 percent, and Vladimir Zhirinovskiy will come in third with 9.4 percent. Mikhail Prokhorov will get 8.7 percent of the vote and Sergei Mironov will get 7.7 percent. According to VTsIOM, 67 percent of those surveyed said Putin would win after the first round of the presidential election, 20 percent said he would have to go through a second round.

According to a survey conducted by the Kremlin-backed pollster Public Opinion Foundation (FOM), Putin may get 58.7 percent of votes, Zyuganov will follow with 16.2 percent of votes, Zhirinovskiy with 8.8 percent. Prokhorov may gain 8.6 percent and Mironov 6.1 percent. Pollsters say 61.8 percent of eligible voters will come to polls.

- De labiele situatie in Tsjetsjenië en de jacht op rebellen zijn steeds een propaganda argument in de verkiezingscampagne van Poetine, zoals ook duidelijk blijkt uit het volgende artikel dd 29.02.12

- http://www.jamestown.org/single/?no_cache=1&tx_ttnews%5Btt_news%5D=39073&tx_ttnews%5BbackPid%5D=13&cHash=e939f0d3e98b5fe786046a8fa2fcd871

The JAMESTOWN Foundation

Russian and Ukrainian security services foiled a plot to assassinate Vladimir Putin (Source: ABC News) On February 27, Russian state television's Channel One announced that the Russian and Ukrainian security services had thwarted a plot to assassinate Prime Minister Vladimir Putin. The attack allegedly was supposed to take place soon after the March 4 Russian presidential election. Members of the hit squad were arrested in Ukraine on January 4 after their IED accidentally exploded in Odessa, killing one of the accomplices and wounding another. The group reportedly arrived in Ukraine from the United Arab Emirates via Turkey with instructions from the representatives of Caucasus Emirate leader Doku Umarov. Adam Osmayev, an instructor and a courier for the terrorists, was the alleged mastermind of the attack on Putin. Osmayev disclosed the location in Moscow where explosive materials had been deposited in advance of the attacks (<http://www.itv.ru/news/crime/200024>, February 27).

Osmayev allegedly learned about explosives while studying at Great Britain's University of Buckingham, where he also befriended militants who had fled Russia. He studied in detail the patterns of Putin's movements in Moscow and trained his other accomplices. The TV channel also reported that there were attempts on Putin's life in 2001, 2008 and 2009. Each attempt was thwarted by the security services (<http://www.itv.ru/news/crime/200059>, February 27).

Observers in Russia, however, counted up to 12 known assassination attempts targeting Vladimir Putin between 2000 and 2012. None of the perpetrators of those attempts is known to have been tried. Instead, as one source concluded, "all those who plotted to kill Vladimir Putin, like [those who plotted to kill] his predecessors Brezhnev, Gorbachev and Yeltsin, either died under suspicious circumstances while under investigation or were found to be insane and put in special hospitals where traces of them disappeared" (<http://ttolk.ru/?p=9696>, February 20). Journalist Andrei Malgin pointed out that all the elections in which Putin has been involved have

been accompanied by news about assassination attempts. Malgin also recalled the bombings of apartment buildings in Moscow and other Russian cities in September 1999 and Putin's subsequent rapid rise to power (<http://echo.msk.ru/blog/avmalgin/863149-eclio>, February 27). He also noted the explosion in the southern Russian city of Astrakhan on the northern rim of the Caspian Sea on February 27 that destroyed part of an apartment block and killed 10 people. The authorities said they were looking into two possible versions - suicide by a mentally unstable person or technical problems with a gas pipeline (<http://ria.ru>, February 28).

On February 28, Vladimir Putin shrugged off the assassination plot, saying that people in his position "must live with this." That same day, Putin visited the site of the explosion in Astrakhan and allotted a lavish \$10 million for victims of the disaster (http://www.gazeta.ru/news/lastnews/2012/02/28/n_2221177.shtml, February 28).

"The timing and the place for the report about the assassination attempt on the Russian presidential candidate Vladimir Putin make it an electoral move regardless of the veracity of this information," Gazeta.ru asserted in an editorial. Indeed, the report came nearly two months after the initial explosion took place in Ukraine and just a week before the March 4 Russian presidential election. Also, Russian state television's Channel One, which originally broke the news of the assassination attempt, is arguably the principal mouthpiece of the Kremlin's propaganda machine. Gazeta.ru remarked that this report was primarily aimed at Putin's support base, given that among his opponents, it evoked a deeply sardonic reaction (http://www.v.gazeta.ru/comments/2012/02/27_e4013993.shtml,

February 27).

Ukraine's security services confirmed that the brothers Adam and Aslanbek Osmaev were plotting an assassination attempt, but did not provide details. Some Ukrainian sources said that "only Russian security services were investigating the case" while the Ukrainian government was keeping its distance. Nikolai Kovalev, the former director of the Federal Security Service (FSB) who is now a member of the Russian State Duma, said that Doku Umarov was trying to destabilize Russia because he was "unhappy with Russians' embrace of stability [i.e. Putin's presidential candidacy]." Kovalev further vilified Umarov and Russia's civil protestors, saying that Umarov's earlier statement about refraining from attacks on civilians because of the civil protests against electoral fraud and Putin implied an affinity between terrorists and the civil protestors (<http://chechnya.kavkaz-uzel.ru/articles/201930/>, February 27).

The long history of playing the Chechen card in Vladimir Putin's electoral campaigns is astounding. The second Chechen war that Moscow waged against separatist Ichkeria in 1999 secured Putin's rise to power. Nearly 13 years later, the same method is being used again to strengthen Putin's support base among Russian voters. Even the prime minister's close ally Sergei Mironov, who is also running for the Russian presidency, cautiously admitted that the news about the assassination attempt was announced in the run-up to the elections specifically to affect the voting (<http://www.interfax.ru/news.asp?id=232903>, February 27). The ex-deputy head of the Ukrainian security service, Aleksandr Skibinetsky, also confirmed it looked like a "political decision" (http://www.bbc.co.uk/russian/rolling_news/2012/02/120227_rn_ukraine_putin_attemptjvote.shtml, February 27).

Whether there really was an assassination attempt being prepared or not, Vladimir Putin's team has certainly attempted to make full use of it. This illuminates how surprisingly little innovation there is in Putin's camp as it tries to retain his grip on power in Russia. Indeed, Chechen or North Caucasian rebels have invariably played some role in all electoral events in Russia in the past two decades. It appears that the powers-that-be in Moscow actually need instability in the North Caucasus for their electoral ends. The fact that they have reverted to the theme of terrorism several days before the presidential election is a sign of the perceived or actual fragility of Putin's grip on power. If official Moscow still tries to govern the country by conjuring up the ghosts of the war that started 13 years ago, it is probably because it feels it has no credible positive and attractive political program to offer.

- De DVZ kon derhalve de beslissing niet motiveren door zich te houden bij het stellen dat het element niet "nieuw" zou zijn, omdat het op beweringen en veronderstellingen steunt: daargelaten het feit dat men de redenering van de DVZ niet kan begrijpen of volgen omdat er geen logische band "oorzaak - gevolg" bestaat tussen het gegeven "nieuw" element en het gegeven dat een verklaring steunt op beweringen of veronderstellingen, steunt de verklaring van verzoekende partij op objectieve gegevens die algemeen gekend zijn;
- Verder heeft de vader [N.A.] een nieuw feitelijk element aangegeven, nl het overlijden van de dochter en schoonzoon in verdachte omstandigheden,

De DVZ stelt in dit verband dat geen bewijs voorgelegd wordt van de bewering;

- De vader heeft echter duidelijk gezegd dat de documenten ter staving van zijn bewering opgestuurd gingen zijn

De DVZ stelt in dit verband dat de bewering dat er documenten onderweg zouden zijn, niet als nieuw element kan worden beschouwd ;

- In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij meteen het bestaan van nieuwe elementen is gaan meedelen, uit vrees dat haar opgeworpen zou worden dat het element niet meer nieuw zou zijn, indien zij de komst van de documenten diende af te wachten; in casu dient te worden vastgesteld dat de DVZ stipt 10 dagen na de asielaanvraag indiening reeds een beslissing getroffen heeft;
- Die overhaastige beslissing is niet redelijk en houdt geen rekening met de zorgvuldigheidsplicht wanneer precies verklaard werd dat documenten onderweg waren;

Verzoekende partij heeft degelijk nieuwe elementen aangebracht en de zaak diende naar het CGVS te worden overgemaakt;

Deze elementen werden echter niet gegrond bevonden door de gemachtigde van de Staatssecretaris;

De verwerende partij oordeelt nopens de “bewijswaarde” die aan de verklaringen dient te worden toegekend;

De beoordeling van de toe te kennen bewijswaarde valt echter buiten de bevoegdheid van de tegenpartij;

De DVZ diende het dossier en de aanvraag door te sturen naar het CGVS dat over deze bewijswaarde diende te oordelen;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe onder meer de verschillende verklaringen van verzoeker m.b.t. de toestand in Rusland, zijn verklaringen dat een medisch attest werd verstuurd als bewijs dat zijn zoon werd geslagen en zijn verklaringen m.b.t. het verdacht overlijden van zijn dochter en schoonzoon.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3. De verzoeker verwijt aan de verwerende partij dat deze ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen die betrekking hebben op de toestand in Rusland, met name de verklaring dat zolang president Poetin aan de macht blijft er niets in Tsjetsjenië zal veranderen, alsook zijn verklaringen omtrent het verdacht ongeval en overlijden van zijn dochter en schoonzoon.

Verzoeker meent dat hij door deze verklaringen duidelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die zouden moeten leiden tot het in overweging nemen van de tweede asielaanvraag.

Met dit betoog ontwikkelt verzoeker inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Terzake dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad merkt op dat artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die verzoeker ook geschonden acht, bepalen in welke omstandigheden een vreemdeling als vluchteling kan worden erkend alsook in welke omstandigheden aan een vreemdeling subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Aangezien in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker, doch slechts wordt vastgesteld dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn herhaalde asielaanvraag, kan de schending van deze bepalingen in dit kader niet dienstig worden aangevoerd.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.5. Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van

een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

3.6. Naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag van 13 februari 2012 verklaarde de eerste verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat hij daar achtervolgd zou worden en dat zolang president Poetin aan de macht blijft in Rusland er geen wijziging mogelijk zal zijn in Tsjetsjenië. In tegenstelling tot wat eerste verzoeker beweert, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris met dit element wel rekening gehouden en daarover gemotiveerd dat *“deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschouwd kan worden”*. Zoals in punt 3.5. reeds gesteld, stelt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dat de bewijswaarde van aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Aangezien de Raad vaststelt dat deze loutere verklaringen van verzoeker van zeer algemene aard zijn en niet door een begin van concrete bewijselementen worden gestaafd, kan de gemachtigde van de staatssecretaris dienaangaande worden gevolgd. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoeker geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Het argument dat de verklaring van verzoeker op *“objectieve gegevens steunt die algemeen bekend zijn”*, waarbij in het verzoekschrift wordt verwezen naar internetbronnen die aangeven dat Poetin als president van Rusland zal aanblijven alsook wordt verwezen naar een internetartikel dat enkel betrekking heeft op de specifieke gebeurtenis van een vrijdelde moordaanslag op Poetin waarvan de Russische veiligheidsdiensten beweren dat het werd beraamd door Tsjetsjeense rebellen, doen aan deze beoordeling geen afbreuk. Daarenboven en ten overvloede herhaalt de Raad dat niet tot de onwettigheid van een bestreden beslissing kan worden besloten op basis van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing.

3.7. Eerste verzoeker verklaarde eveneens naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag van 13 februari 2012 dat zijn dochter en schoonzoon zouden zijn aangereden en omgekomen en dat hij opgezet spel vermoedt. Eerste verzoeker betoogt dat hij hierdoor een *“nieuw feitelijk element”* heeft aangegeven.

De Raad stelt vast, op basis van stukken uit het administratief dossier, dat de verklaringen van de eerste verzoeker met betrekking tot het beweerd verdacht ongeval en overlijden van zijn dochter en schoonzoon, kort na hun vertrek uit Rusland, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Dezelfde verklaringen m.b.t. dit ongeval maakten immers reeds deel uit van zijn eerste asielaanvraag van 23 mei 2011. De verklaringen van verzoeker m.b.t. deze gebeurtenis werd door het Commissariaat-generaal in haar beslissing van 3 augustus 2011 als onaannemelijk beschouwd wegens een gebrek aan begin van bewijs van het overlijden van zijn dochter en tegenstrijdige verklaringen vanwege de tweede verzoekster. Bij het aantekenen van een beroep tegen deze weigeringsbeslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, legde verzoeker twee nieuwe stukken neer, met name de overlijdensakte van zijn dochter en het medisch attest dat haar dood vaststelt. Deze stukken werden door de Raad echter niet in overweging genomen omdat ze niet waren voorzien van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is de Raad niet verplicht deze in overweging te nemen aangezien hij geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan. Bovendien betroffen de voorgelegde stukken geen originele documenten maar kopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde kon verlenen. Bij gebrek aan bewijswaarde en gebrek aan andere documenten die de beweringen omtrent het overlijden van zijn dochter konden staven, achtte de Raad het in zijn arrest nummer 72.585 van 23 december 2011 allerm minst aangetoond of aannemelijk gemaakt dat het overlijden van de dochter verband zou houden met de door verzoeker ingeroepen vervolgingsproblemen die hem ertoe genoopt zouden hebben om hun land van herkomst te ontvluchten.

3.8. Daargelaten de vraag of verzoeker een element heeft aangebracht dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen, valt, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, een *prima facie* beoordeling van de bewijswaarde van de aangebrachte elementen niet buiten de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals in punt 3.5. gesteld.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert omtrent de verklaringen van verzoeker met betrekking tot het beweerd verdachte overlijden van zijn dochter en schoonzoon, dat *“betrokkene geen bewijs kan voorleggen om deze bewering te staven”*. Deze beoordeling wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd. Aldus kan de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins een onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen worden aangewreven wanneer hij besluit dat verzoekers loutere verklaringen omtrent het overlijden van zijn dochter geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Waar verzoeker aanvoert dat zijn familie de overlijdensakte en het bewijs van ongeval opgestuurd zou hebben, motiveert de gemachtigde dat de *“loutere bewering dat er documenten onderweg zijn bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd”*.

Omdat de verzoeker reeds verklaringen omtrent het beweerd verdacht ongeval van zijn dochter aflegde tijdens zijn eerste asielaanvraag van 23 mei 2011, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat hij ruimschoots de tijd had om de nodige documenten ter staving van zijn verklaringen te verzamelen. Daarenboven kiest verzoeker zelf het moment dat hij een herhaalde asielaanvraag doet en is het in eerste instantie aan verzoeker om bij het indienen van een herhaalde asielaanvraag zich ervan te vergewissen dat hij nieuwe gegevens voorlegt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij zich bewust moet zijn van het feit dat deze nieuwe gegevens “ernstige aanwijzingen” moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet oordelen op basis van stukken die er nog niet zijn.

Noodgedwongen kon de gemachtigde van de staatssecretaris dus enkel de aangebrachte blote verklaringen beoordelen, die evenwel in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet volstaan. De eerste verzoeker toont met zijn loutere kritiek niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk heeft gehandeld.

Tenslotte kan geenszins dienstig worden aangevoerd dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door op snelle maar correcte wijze een beslissing inzake de tweede asielaanvraag van verzoeker te treffen.

3.10. Samenvattend kan worden gesteld dat eerste verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze, met miskennis van de voorgelegde verklaringen of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld *“dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”*

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

3.11. Verzoeker voert tevens een schending van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Dat Raad stelt vast dat het asielrelaas van eerste verzoeker zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad met het arrest nr. 72.585 als ongeloofwaardig werd afgedaan. In dit arrest werd een onderzoek gevoerd naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, en daarmee dus ook naar het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, zoals voorzien door

artikel 48/4, § 2, b) en zoals ook vereist door artikel 3 van het EVRM, waarmee deze bepaling inhoudelijk overeenstemt. Het voormelde onderzoek resulteerde in de vaststelling dat niet aannemelijk was gemaakt dat verzoeker voldoet aan de bepalingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bespreking van punten 3.6. en 3.7. is voorts gebleken dat de door verzoeker gemaakte verklaringen bij zijn tweede asielaanvraag geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en door de verwerende partij werd terecht geoordeeld dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In die optiek en gelet op de vaststelling dat verzoeker zijn loutere bewering niet staaft met concrete elementen, is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Deze bepaling vereist immers dat verzoeker er blijkt van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals in onderhavig verzoekschrift wordt geuit, op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Men moet "*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*" (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*.

Tenslotte laat verzoeker na een uiteenzetting te geven van de wijze waarop artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.11. Het eerste en enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES